

Naujos knygos

„Supainiojo sparnų spalvas“

Jonas LAURINAVIČIUS

Iš pradžių Danutė Grigaliūnienė savo eilėraščių rinkinį buvo pavadinusi „Gyvent nemoku“, bet paskui apsigalvojo ir pavadinimą pakeitė – „Supainiojo sparnų spalvas“. Tai pasakymas iš jos eilėraščio „Ne baltas angelas su tavimi keliavo“. „Kažkas nudažė jį juoda spalva“, „kažkur kažkas supainiojo sparnų spalvas“ – nesibaigiančio skausmo eilutės, kuriomis išreiškiama šiurpi netektis – savo sūnaus netektis: jis iš darbo negrižo į namus, kažkur dingo.

Sunku rašyti tokius eilėraščius – ir literatūrine, ir žmogiškąja prasme. Sunku atverti širdį, vis išgyventi tą košmarą, o kartu šiems skausmo žodžiams suteikti meninę išraišką, literatūrinę formą. D. Grigaliūnienei pavyko tai padaryti – sukurti įtaigius, giliaprasmius posmus, užčiuopiant bendražmogiškas pajautas. Knygelėje daugiau žodžių „baltas“ negu „juodas“.

D. Grigaliūnienė – knygų autorė ne naujokė. Yra išleidusi ir prozos, ir eilėraščių rinkinių. Vaikams ir suaugusiems. Taip pat ir humoreskų rinkinį „Bobų gryčia“. Bet ši knygelė – išskirtinė, giliausiai atskleidžianti žmogaus išgyvenimus, tragiškomis akimirkomis neprarandant savitvardos, bandant savo skausmą išlieti raiškiausiomis meninėmis priemonėmis.

* * *

*Tu pašauk mane
tyliai tyliai,
pasakyki dar kartą
„Myliu“.
Išgirsiu net už šimto
mylių,
tik pašauk mane
tyliai tyliai.*

*Aš net šnabždesį lūpų
išgirsiu,
antrą kartą tikrai nenumirsiu,
atškubėsiu prie tavo lango,
tik išstark tą žodelį
brangų.*

*Juk žinai, kad manęs
nebučiuosi,
neapkabinsi karštai,
nemyluosi.
Nemyluoja nieks rūko,
miglos...
Bet tą žodį, mielasis,
kartok.
Nepaleiski manęs į dausas,
mūsų meilės TENAI nesupras.*

* * *

*Tik TENAI
baltas vėjas
atskris,
baltą sodą
užveis
ir vaišins mus
baltais obuoliais.
Tik TENAI
ant šakos
baltas paukštis*

DANUTĖ GRIGALIŪNIENĖ

Supainiojo
Sparnų
Spalvas

*tupės,
baltą baltą
giesmelę čiulbės.
Tik TENAI
be audros,
be vėjuotos nakties
kris
balti obuoliai
ant
baltos žolės.*

* * *

*Viešpatie,
aš bijau,
kad pažvelgęs
man į akis,
pamatysi
negimusius
mano vaikus,
ašaras,
kurių niekada
nenušluosčiau,
išgirsi jų balsus,
kurie niekada
neskambėjo,
mažų kojyčių
šlepsėjimą
mano miegamojo
uždarytų durų
link...
Sunkiai kopiau
gyvenimo laiptais,
stengiausi
kuo aukščiau iškilti...
Laikas sustoti.
Laikas kristi.
Viešpatie,
tik nepažiūrėk
man į akis.*